I чужому научайтесь,
Свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

'едакція і Адміністрація:
Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюз: 435-8740
—.Тел. в Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXII. Ч. 178. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК, СУБОТА, 24-го ВЕРЕСНЯ (SEPTEMBER) 1966 No. 178. VOL. LXXII.

ОСТАННІ ВІСТІ

П'ятниця, 23 вересня, 1966

В АМЕРИЦІ

ПАЛАТА РЕПРЕЗЕНТАНТІВ 21-го ВЕРЕСНЯ схвалила $ 4,110,932,000 на публічні роботи. Цей проєкт прийнято більшістю 354-ох до 25-ох голосів. За гроші мають перевести кілька соток будівельних проєктів: при регуляції рік, портів, при будові нових електрівень та при осушуванні піль. Цей законопроєкт відослали до Сенату. Схвалена сума є на $ 56 мільйонів менша від тієї, якої просив Президент. Але Палата деякі пункти урядового проєкту скреслила, а на інші призначила більше фондів, ніж на них проєктував Уряд. Палата від себе запропонувала деякі проєкти. Між ними є будова каналу між рікою Огайо і озером Ірі, яка має коштувати $ 500,000.

ПРЕЗИДЕНТ ДЖАНСОН ЗАПОВІВ, що він в найближчому році внесе до Конґресу нову редакцію законопроєкту про охорону громадянських прав, в якому буде і окремий пункт про скасування расових обмежень при продажу домів і винаймі мешкань неґритянському населенню. Про цю справу Президент говоритиме в січні 1967-го року у Зверненні про Стан Унії. Цього року Палата Репрезентантів прийняла була злагіднений урядовий проєкт в цій справі, але Сенат не міг діяти, бо республіканці вели обструкцію, внаслідок якої цей проєкт треба було відкласти до другого року.

ІНДЕКС ЦІН У СЕРПНІ ц.р. збільшився на 0.5 відсотка і становив 113.8 відсотка більше в порівнянні з пересічними цінами в роках 1957 - -959. Від серпня 1965-го кошти прожитку збільшилися на 3.5 відсотка. До збільшення індексу цін найбільше спричинилося подорожчання харчів, більші ціни на вживані авта та більші видатки на лікування. Яйця подорожчали на 18 відсотків, а молоко на 3.5 відсотка. Подорожчав хліб, та деякі роди м'яса. До збільшення коштів прожитку причинилося і збільшення відсотків від морґеджів та інших позичок. Фабричний робітник із трьома членами родини заробляв пересічно на тиждень $ 98.46.

ВІЦЕ-ПРЕЗИДЕНТ ГОМФРІ ПЕРЕДБАЧАЄ перемогу демократів в листопадових виборах до Конґресу. Він промовляв на Демократичній Конференції у Вашинґтоні, на якій нараджувалися, як допомогти тим демократичним кандидатам, які стараються про перевибір, і які вперше кандидують на конґресмена або сенатора. Гомфрі вказував на те, що демократичний Уряд президента Джансона не завів надій своїх виборців. У ЗДА триває збільшення економіки вже 67 місяців, найдовший період в історії ЗДА і в цілому світі. Це сталося тому, що Уряд веде економічну політику згідно з найновішою економічною наукою.

43 ВІДСОТКИ ОПИТУВАНИХ підтримують політику Уряду в справі В'єтнаму. 40 відсотків заявилися проти політики президента Джансона в цій справі, а 17 відсотків не зайняли жодного становища в цій справі. Цікаве становище окремих релігійних груп: 41 відсоток опитуваних жидів схвалюють урядову політику, і стільки ж є проти неї, а 18% не дали відповіді. 39% протестантів — „за", 43 % „проти", а 18 % байдужі. Між католиками 54% — „за", 31% — „проти" і 15 відсотків не заявилися. Опитування переводив Інститут Публічної Опінії д-ра Ґеллупа.

У СВІТІ

ТОРГІВЛЯ АМЕРИКИ З ПОЛЬЩЕЮ ВИКАЗУЄ американський експорт на 60 мільйонів та імпорт польських товарів на 80 мільйонів дол. річно — ствердив державний секретар Дін Раск у своїй промові до 1.000 провідних американських бизнесменів на їх конвенції у Валдорф-Асторії в Ню Йорку. Раск заявив, що американський Уряд хоче жвавішої торгівлі з СССР та комуністичними сателітськими країнами в Европі, бо це — казав він — найкращий засіб відсунути загрозу нової великої війни.

БРИТАНІЯ БУДЕ ПІДТРИМУВАТИ В ОБ'ЄДНАНИХ НАЦІЯХ пропозицію, щоб справу Південно-західньої Африки передати знову під рішення Міжнародного Трибуналу у Гаазі. Південно-західня Африка була перед першою світовою війною німецькою колонією, — Ліґа Націй передала її під вірчу адміністрацію Південноафриканському Союзу, а той тепер відмовляється складати Об'єднаним Націям звідомлення про свою адміністрацію в Південно-західній Африці, вважає її за свою посілість і завів там також біло-расовий режим. Етіопія і Ліберія заскаржили за це Південно-африканський Союз до Міжнародного Трибуналу, але той став на становищі, що ті дві африканські держави не мають правної підстави до такої скарги. Це була посередня перемога білих расистів в Африці. Британія хоче нової ухвали в цій справі.

У ЛЯҐОСІ, СТОЛИЦІ НІҐЕРІЇ, ПРЕДСТАВНИКИ ТАМОШНІХ АДМІНІСТРАЦІЙНИХ РАЙОНІВ І ВЗАЄМОВОРОГУЮЧИХ ПЛЕМЕН ВСЕ ЩЕ НЕ МОЖУТЬ дійти до згоди щодо такого устрою Ніґерії, який виключив би повторення тамошніх кривавих міжплемінних розправ. Теперішній голова центрального військового режиму, полк. Якубу Ґовон, рішуче спротивився проєктові, щоб кожний район мав свою автономію з власним військом. Він поручає федерацію автономних провінцій, але з одною армією і закордонною політикою.

У ВІДНІ РОЗПОЧАЛАСЬ 10-ТА КОНФЕРЕНЦІЯ МІЖНАРОДНОЇ АҐЕНЦІЇ АТОМОВОЇ ЕНЕРҐІЇ, яка є автономною аґенцією Об'єднаних Націй. На нараді було 350 делеґатів від 75 держав, однак формально до тієї Аґенції належить 98 держав. Сіямського (Таї) міністра закордонних справ Поте Сарасіна обрано на голову цьогорічної 10-ої генеральної конференції. Відкриваючи її, австрійський президент Франц Йонас закликав всі держави світу, щоб атомову енерґію вживати виключно для мирних цілей.

АНҐЛІЙСЬКА ЛІБЕРАЛЬНА ПАРТІЯ розпочала свою річну конвенцію в Брайтоні. Колись могутня партія, член якої Лойд Джорж був прем'єром під час першої світової війни і за Паризької конференції, в попередньому парляменті мала 9 послів, а тепер має їх 12, але не грає ніякої політичної ролі з уваги на безоглядну більшість членів Партії праці та сильні традиції другої найбільшої партії — Консервативної. Лідер Ліберальної партії Джо Ґріммонд і його колеги сподіваються, що їх партія може значно скористати внаслідку гострих суперечок всередині керівної Партії праці.

НЕСПОДІВАНА ЗМІНА

Найменування президентом Джансоном дотеперішнього генерального прокуратора Ніколаса де Б. Каценбаха (на фото зправа в свому бюрі після проголошення Білого Дому про його найменування) на наступника Джорджа В. Болла (на фото зліва) на пост державного підсекретаря було великою несподіванкою навіть для багатьох втаємничених у пляни Президента. Каценбах має 44 роки, одружений і є батьком 4 дітей. Джордж Болл на пресовій конференції заявив, що він залишає державну службу „з економічних потреб".

ЗДА ПРЕД'ЯВИЛИ В ОН ПЛЯН ЗАМИРЕННЯ У В'ЄТНАМІ

Об'єднані Нації— Амбасадор З'єднаних Держав в Об'єднаних Націях Артур Голдберґ пред'явив у своїй промові на Генеральній Асамблеї ОН в четвер 22 вересня широкий плян замирення у В'єтнамі. Він розпочав свою промову висловленням довір'я до генерального секретаря ОН У Танта і ствердженням, що „Об'єднані Нації потребують його (У Танта)", однак зараз після того Голдберґ приступив до обговорення в'єтнамської проблеми. Він пригадав однаково постанови Женевської конференції з 1954 року, як окрему резолюцію ОН з минулого року, яка забороняє втручання одної держави у внутрішні справи другої з виразною забороною вести на терені другої держави підривну акцію чи в будь-якій формі підтримувати й активно сприяти тамошнім підривнореволюційним силам. Тим міжнародним постановам він протиставив поведення Північного В'єтнаму, який докладно перекинув дотепер до Південного В'єтнаму 17 полків своєї реґулярної армії. Голдберґ заявив, що „ми не ведемо „святої війни" проти комунізму, ми не шукаємо постійних військових баз ані встановлення американської „приявности" у Південному В'єтнамі, ми не хочемо накинути Південному В'єтнамові політику будь-якої залежности від нас, ми не старасмося скинути уряд Північного В'єтнаму, ми не хочемо пошкодити континентальний Китай ані порушити його леґітимні інтереси, ми не жадаємо капітуляції Північного В'єтнаму ані не старасмося виключити будь-яку частину південно-в'єтнамського народу від участи в майбутності тієї країни". Водночас Ґолдберґ заявив готовість Америки розглянути північно - в'єтнамські „чотири пункти" „та всі інші пункти, які виринуть в ході розмов". Що стосується закидів щодо бомбардування американськими літаками Північного В'єтнаму, то Ґолдберґ пригадав, що впродовж 5-ох років, коли Північний В'єтнам переводив систематичну інфільтрацію своїми агентами і терористами Південний В'єтнам — не було бомбардування його, та що ЗДА двічі переривали те бомбардування, однак Північний В'єтнам не дав з свого боку ніякого знаку, що готов замиритись. Тепер ЗДА знову готові припинити бомбардування Північного В'єтнаму, як що „приватно або будь-яким іншим шляхом дістануть запевнення, що той крок спричинить зменшення воєнних дій з другого боку". Так само ЗДА готові погодитись на узгіднений плян обосторонього і контрольоваонго відкликання всіх чужих збройних сил з Південного В'єтнаму. Ґолдберґ не заявив цього виразно, але дав прозоро зрозуміти, що в мировій конференції можуть бути репрезентовані також південно-в'єтнамські комуністи з т. зв. Фронту Національного Визволення, як це запропонував був У Тант. Зрештою, Ґолдберґ запевнив, що американська політика супроти В'єтнаму „не є не гнучка".

У дальшій частині своєї промови Голдберґ запевнив так само, що Америка не плянує ніякої атаки проти Комуністичного Китаю, ані не змагає до його ізоляції Навпаки, ЗДА раді би покращати взаємини з Пейпінґом, а Пейпінґ сам ізолює себе, і то не тільки від вільних країн, а навіть від комуністичних. Ґолдберґ не заявив виразно, що Америка буде проти прийняття Комуністичного Китаю до Об'єднаних Націй, але пригадав, що сам Комуністичний Китай поставив за передумову свого членства в ОН — реорганізацію Об'єднаних Націй за його, Комуністичного Китаю, рецептою. Голдберґ заявив також, що ЗДА ніколи не погодяться, щоб прийняти Комуністичний Китай коштом виключення Вільного Китаю. Він заявив, що Комуністичний Китай повинен задеклярувати, чи погоджується повинуватися чартерові Об'єднаних Націй, що його раз-ураз порушує тепер своєю войовничою політикою. З інших справ — Ґолдберґ виступив проти біло-расової політики в Родезії і Південно - африканському Союзі та проти поширення расового режиму білої меншини також на Південно-західню Африку. Ґолдберґ нарікав також, що Совєти знехтували американську пропозицію щодо підписання договору про з'єднання зусиль у космічних дослідах.

Китайські комуністи погрожують, що „здеруть шкіру" з дипломатів СССР

Москва. — Створені комуно - китайськими властями і фаворизовані ними „червоноґвардійці" з пекінґського Інституту народної медицини вивісили велику афішу на брамі совєтської амбасади в Пейпінґу, з заявою, що „стара ненависть і нова ненависть загніздилась в наших серцях" і що вони, китайські комуністи не забудуть совєтської „зради" „за сто, тисячу і за десять тисяч років". У тій афіші червоні ґвардисти погрожують, що „здеруть шкіру" з совєтських представників в Комуністичному Китаї, „спалять їх тіла і розвіють попіл з вітром". Хуліґанські вибрики червоних ґвардистів продовжуються по всьому терені Комуністичного Китаю. Про ті їхні погрози на адресу совєтських дипломатів повідомила московська „Комсомольська Правда". Водночас японська преса стверджує, що „культурна революція" в Китаї раптово зліквідувала симпатії японських інтелектуалів супроти китайських комуністів. Отримано теж новий доказ дальшого спору між армією і партією в Китаї: партійний провід видав наказ, що тільки тим воякам і старшинам можна підвищити військовий ступінь, які складуть іспит, що вони знають твори Мао Тсе-тунґа.

Проф. Михайлов заявляє в суді, що Югославія є тоталітарною країною

Задар, Юґославія. — Проф. Михайло Михайлов, якого судить юґославський суд у Задарі за поширювання фальшивих інформацій про Юґославію, заявив під час судового процесу, що Юґославія є тоталітарною країною. Михайлова, що з групою інтелектуальних працівників висунув був домагання видавати незалежний часопис в Юґославії, арештували перед двома місяцями, з обвинуваченням у фальшивому насвітленні політичної і соціяльної ситуації в Юґославії. Михайлов обороняв свої писання на суді, заявляючи, що вони правдиві. Він говорив, що в демократичній країні неможливо, щоб арештували людину за те, що висловлює свій погляд. Михайлов давав приклад, що в Англії ніхто й не думав би ставити під суд журналіста, який написав би в газеті, що політика прем'єра Вілсона неправильна. Прокуратура вимагає високого присуду кари для Михайлова, щоб таким засудом відстрашити інших інтелектуалів від боротьби за свободу думки. Михайлов, якого оборону перервала на суді наслана товпа, говорив, що він зовсім не думав критикувати уряду маршала Тіта, але його бажанням є навчити громадян Юґославії вільно думати і вільно висловлювати свої думки. Михайлов говорив, що в Юґославії мають права тільки члени партії, а їх є всього 20 відсотків. 80 відсотків населення не має громадянських прав. „В Америці — заявляв Михайлов — всі мають рівні права". Присуд на Михайлова буде проголошений ще у п'ятницю.

Ергард передбачує відкликання частини військ ЗДА з Европи

Бонн. — Західньо - німецький канцлер Людвіґ Ергард заявив 21 вересня ц. р. на своїй пресовій конференції, перед своїм відлетом до ЗДА, що він признає, що В'єтнамська війна може продиктувати З'єднаним Державам потребу відкликати частину своїх військ з Европи. „Можливо — заявив Ергард — що Совєти не мають в теперішньому часі агресивних замірів супроти Европи". Однак Ергард звернув увагу, що державні мужі мусять рахуватися з усіма можливостями і тому не можна послаблювати оборонної здатности Західньої Европи. Сама тільки приявність західніх альянтських військ на території Західньої Німеччини захоронила її від совєтської загрози — сказав Ергард. Ергард не заявив виразно, чи він у своїх розмовах з президентом Джансоном вимагатиме для Західньої Німеччини атомової зброї, чи відречеться цих амбіцій, але підкреслив, що поки Совєти тримають на території Східньої Німеччини свої ракети з засягом на 800 миль, то „треба призадуматися, чи Західня Европа відповідно забезпечена". Людвіґ Ергард висловився оптимістично про політичну й господарську ситуацію в Західній Німеччині, легковажно поставившись до атак збоку соціялістичної опозиції. Він підкреслив, що найпершою проблемою Західньої Німеччини є завжди з'єднання Німеччини і твердив, що треба переконати Москву, що Західня Німеччина є миролюбною країною та що совєтська політика проти з'єднання Німеччини є помилкою.

● **Східньо-німецькі комуністичні власті** звільнили з в'язниці західньо-німецького чемпіона-ровериста Гаррі Зайделя, якого засудили були на досмертну в'язницю за перепачкування на захід сотень втікачів. Зайдель пересидів у в'язниці чотири роки, а звільнили його після того, як уряд Західньої Німеччини „викупив" його доставою харчів вартости 10.000 дол.

Подорожчали авта моделів 1967-го року

Дітройт, Миш. — 22-го вересня Моторова Корпорація Дженерал Моторс повідомила, що вона збільшує ціну на авта моделів 1967 року на $54 від воза. Давніше збільшили ціну на нові авта Корпорація Крайслер (на $103 від воза) і Фордова Моторова Компанія (на $112 від авта). Збільшення цін на нові авта свідчить про те, що інфляційний тиск на економіку збільшується. Внаслідок того, що нові авта будуть дорожчі, збільшилася вже ціна і на вживані авта, що спричинило збільшення коштів прожитку в серпні цього року. Автомобільні компанії заявляють, що мусять збільшувати ціну на авта тому, що нові вози моделів 1967 р. вже матимуть ті засоби безпеки, яких вимагається від так званих „безпечних" авт.

Українці Клівленду взяли участь у міжнародному ярмарку

Клівленд, Огайо. (зрв) — В днях 16 - 18-го вересня ц.р. відбувся тут у готелю Статлер - Гілтон міжнародній ярмарок, в якому українську групу репрезентували Окружна Рада Союзу Українок Америки, відділ Українського Золотого Хреста та члени СУМА і Пласту. Цей ярмарок влаштовують клівлендці в програмі Дня Громадянства кожного року на згадку про підписання Конституції ЗДА в дні 17-го вересня 1787 року. Влаштовує його Осередок Служби Національностей при співпраці із 25-ома національними групами Клівленду, що об'єднані в своїх 63-ох організаціях. Сорок відсотків населення Великого Клівленду є европейського походження. На ярмарку українці показали цього року українське житлове мистецтво, що його застосовано до модерного устаткування хати. Модерну кімнату в українському стилю репрезентували чудові наші вишивки, гарна кераміка і різьби. Всі експонати були в оригінальному стилю. Модерні меблі випозичено в українській фірмі „Палатник Меблів". Уряджено її заходами членства згаданих наших жіночих об'єднань. Наші пані приготовили також два окремі ґастрономічні станки з українським домашнім печивом та типовими нашими стравами. Сумівки та пластунки показували нашу народну елеґантну ношу й жертвенно відбували дижури в українських секторах ярмарку. В ньому взяло участь понад 10.000 людей. В суботу 17-го ц.р., виступала українська танцювальна юна група п. Марії Бобечко, а чергового дня красу українського танцю в офіційній програмі ярмарку показував ансамбль СУМА з Парми під мистецьким керівництвом Леоніда Дмитревича. Українські жіночі організації Клівленду отримали гратуляції за причинок до збагачення вартостей ярмарку від екзекутиви Осередку Служби Національностей.

УКРАЇНЦІ У ВІЛЬНІМ СВІТІ

КОЛЕКЦІОНЕРИ ВШАНОВУЮТЬ ПАМ'ЯТЬ ІВ. ФРАНКА

Вінніпеґ. — Клюб українських колекціонерів у Вінніпеґу, що його очолює ред. Анатоль Курдидик, вшанував пам'ять Івана Франка, видавши коверти з портретом поета та двомовним написом: „Бажав для скованих волі, бажав для нещасних долі і рівної правди для всіх"...

Клюб колекціонерів — це наймолодше українське товариство у Вінніпеґу: має неповний рік праці. Члени збирають різні пам'яткові речі, виняткові видання, поштові марки, гроші різних країн, друки різних часів; жінки колекціонують вишивки, мистецькі взори тощо.

СОЮЗ ДЕРЖАВНИКІВ КАНАДИ ВІДБУВ СВІЙ З'ЇЗД

Торонто. — В днях 3-4 вересня ц. р. в Гетьманському Домі в Ошаві відбувся вже 34-ий з черги Загальний З'їзд Союзу Гетьманців Державників Канади. З'їзд вибрав нову Управу СГДК в такому складі:

Григорій Стадник — голова, Лукіян Приймак — заступник, Мирон Королишин — секретар, Михайло Кітела скарбник, Володимир Дужий — організатор та Іван Смик — член.

Контрольна Комісія: Володимир Дужий — голова, Антін Хома та Гнат Хижий — члени.

АНСАМБЛЬ ТАНКУ „ШУМКА" КОНЦЕРТУЄ В ЕДМОНТОНІ

Едмонтон. — 23 вересня виступом в Ювілейній авдиторії в Едмонтоні почав свої виступи тамановитий український ансамбль танку „Шумка", що вже сьомий рік продовжує свою мистецьку працю в Західній Канаді. В концерті в Едмонтоні взяли участь також співаки сопрано Вікторія Винничук і баритон Доментій Березенець при акомпаніяменті піяністки Валентини Доброліж. 1 жовтня „Шумка" виступить у Калґарі разом з хором „Сурма" під управою д-ра С. Чеховського.

У ВІННІПЕҐУ ВІДБУЛАСЬ КОНФЕРЕНЦІЯ „ОБНОВИ"

Вінніпеґ. — У зв'язку з 75-річчям української іміґрації до Канади в цьому році і Сторіччям Канади, яке припадає на 1967 рік, „Обнова" відзначила ті обидві події влаштуванням Студійної Конференції про етнічно-суспільні взаємини в Канаді.

Конференція відбулася в суботу 10 вересня цього року в Колеґії св. Павла на „кемпусі" Манітобського Університету. Конференцію відкрив студент Василь Воробій, голова „Обнови". Привітальне слово виголосив Митрополит Кир Максим Германюк, основоположник „Обнови" на Канаду. Про завдання цієї Конференції говорив о. проф. д-р Олександер Баран, капелян „Обнови".

Головним промовцем був гість з Торонта Ричард Д. Джонс, методистський пастор, директор Крайової Екзекутиви Канадійської Християнсько - Жидівської Ради. Пані Марія Єлисавета Баєр, Екзекутивний Директор Манітобської Корпорації Сторіччя Канади говорила про пляни на 1967 рік, висвітлюючи при цьому картини з цього, що вже досі в Манітобі зроблено. Після фільму відбувся панель на тему: „Єдність Канади і етнічна ідентичність". Цього ж самого дня в одній з кімнат Колеґії св. Павла була влаштована вистава українського мистецтва.

Увечорі відбувся бенкет, на якому дуже цінну промову виголосив сенатор д-р Павло Юзик.

В неділю 11 вересня, о годині 9 вранці Митрополит Кир Максим відправив Архиєрейську св. Літургію в Катедрі св. Володимира й Ольги та уділив св. Причастя всім учасникам Студійної Конференції.

ШКОЛА СЕСТЕР СЛУЖЕБНИЦЬ В БУЕНОС АЙРЕСІ ВІДЗНАЧИЛА РОКОВИНИ ФРАНКА

Буенос Айрес. — Катедральна Школа, що стоїть під опікою И. Е. Андрея Сапеляка, влаштувала на честь Івана Франка ювілейне свято. Преподобні Сестри Служебниці й учителька Побідинська як слід підготовили шкільних дітей до прилюдного виступу побіля шкільного будинку перед гарним портретом нашого мовляли, співали й рецитували поему „Каменярі" самі діти. Вони вивели також гарну сценку п. н. „Дід і ріпка".

Таким чином наша Церква в Арґентині започаткувала ювілейні святкування українського „Мойсея".

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by Ukrainian National Association, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY, N.J. 07303

Зміни в Державному Департаменті

Проголошені минулої середи 21 вересня ц. р президентом Джансоном зміни в Державному Департаменті були великою несподіванкою для всього політичного світу в Америці й поза нею. Було давно відомо, що заступник державного секретаря Джордж Болл, досвідчений дипломат з основним знанням особливо західньоевропейських проблем та з великим авторитетом у міжнародних колах, хоче відійти від державної праці і зайнятися приватною адвокатською практикою. Призначення на його місце генерального прокуратора Ніколаса Каценбаха заскочило громадську думку тому, що Каценбах не мав до цього часу ніякого безпосереднього стику з закордонною політикою і нікому не відомо, які його погляди на будь-котру актуальну міжнародну проблему. Американські коментатори порівнюють несподіванку з призначенням Ніколаса Каценбаха на друге найважливіше місце в Державному Департаменті з несподіваним іменуванням Артура Голдберга на амбасадора ЗДА в Об'єднаних Націях, після смерти видатного державного мужа, Адлея Стівенсона.

Несподіванкою було й призначення на заступника Каценбаха на його новому становищі в Державному Департаменті, отож на третє найвище місце в керівництві закордонною політикою ЗДА, Юджина В. Ростова. Не слід утотожнювати його з Волтом В. Ростовим, шефом політичного плянування за президента Кеннеді і тепер закордонно-політичним дорадником у Білому Домі. Юджин Ростов — це його брат, так само професор, видатний економіст, в роках 1955-1965 декан правничого факультету Єйлського університету. Він також не був заанґажований у справах американської закордонної політики, але підтримує політику ЗДА у В'єтнамі.

Юджин Ростов став заступником державного секретаря для політичних справ, а на заступника Ростова іменовано дотеперішнього амбасадора у Москві, Фоя Колєра. Бувши керівником східньоевропейського відділу в Державному Департаменті і пізнавши Східню Европу безпосередньо зі свого становища у Москві, Фой Колер є одним із найкращих знавців східньоевропейських справ.

З усією вірогідністю закордонна політика ЗДА не зміниться. Головний напрямок і тон надаватимуть їй і далі президент Джансон і державний секретар Дін Раск.

Поразка законопроєкту про громадянські права

Американський Сенат вдруге відкинув можливість перевести в життя законопроєкт про громадянські права. Ця друга поразка виглядає остаточною на протяг біжучого року, не зважаючи на те, що цей проєкт закону був ухвалений великою більшістю голосів у Конгресі та й у Сенатор дістав підтримку більшости сенаторів. Останнє голосування в Сенаті дало такий вислід: 52 сенатори заявились в обороні законопроєкту, а 41 — проти.

Закон про громадянські права є конечною вимогою для впорядкування внутрішніх відносин у ЗДА. Країна, яка є зразком демократії, має у себе расові упередження, яких вже визбулись інші демократичні країни. Мурини у ЗДА ще й досі не мають повних громадянських прав. На півдні муринське населення часто терпить від тероризму білих, ба навіть від брутальности поліції. У північних стейтах навіть заможні мурини не можуть купити дім чи посілість на власний вибір з огляду на дискримінацію.

Американський уряд дуже заінтересований в тому, щоб усунути всякого роду упередження і ввести таке законодавство, яке забезпечувало б кожному громадянинові рівні права. Також самі покривджені домагаються рівноправности. В усіх своїх демонстраційних виступах муринське населення добивається для себе рівних прав. Та хоч ці виступи свідчать про рішучість муринів вибороти собі в країні рівні права, форма виступів — як пояснюють деякі коментатори — могли бути у великій мірі причиною неуспіху в Сенаті урядового законопроєкту.

Вуличні демонстрації, в яких пропагується застосування сили там, де повинен рішати розум, не завжди діяли переконливо на тих, у чиїх руках законодавство країни. Сенатор Менсфілд слушно сказав, що в Америці не може рішати про важливі справи ментальність товпи. Екстремісти з одного боку й екстремісти з другого мусять зрозуміти, що вулиця не може диктувати закони, що їх вирішує законодавче тіло, покликане всім населенням у вільних виборах.

Треба вірити, що — не зважаючи на теперішню поразку — законопроєкт про громадянські права буде предметом нового розгляду в Сенаті і його прийме в майбутньому Конгрес.

Ярослав Курдидик

НЕЙМОВІРНІ ОСЯГИ МОДЕРНОЇ РОЗВІДКИ

Кілька років тому, коли над територією Совєтського Союзу збито американський розвідчий літак У-2, яким керував капітан Гері Пауерс, у ЗДА створилося на деякий час враження, що в цій ділянці постав дуже прикрий вакуум, бо відомості, що їх систематично призбирували ці високолетні літаки, припинилися, здавалося, раз і назавжди. Однак, американським винахідникам вдалося у короткому часі заступити розвідчий літак У-2 куди кращим і досконалішим розвідчим сателітом „Самос". Сателітів цього типу випущено багато в різних перехресних орбітах, і вони неначе сіткою обсівували нашу землю. Вони робили точні знімки і пересилали їх систематично американській розвідці, так що Головне Командування Національної Оборони добре знало про те, що діялося на теренах СССР, червоного Китаю і деяких інших комуністичних країн.

Але, як усі винаходи, з часом „постарівся" і „Самос". І ось довідуємося, що Головне Летунське Командування ЗДА випустило на зміну „Самоса" нового заступника, що його фахівці, жартуючи, називають найкращим „спай ін ті скай" — шпигуном у небі, бо, пролітаючи понад совєтськими базами та індустріяльними центрами, він робить найточніші знімки і їх „на команду" з вояцькою точністю і дисципліною пересилає. Властиво, як подають фахові джерела, цей новий розвідчий сателіт є лише вдосконаленою версією „Самоса".

Новий розвідчий сателіт з технічною назвою „Проєкт 720-А" має профільного типу камери, які можуть робити знімки з висоти 100 миль із такою точністю, що на них виразно видно предмети довжиною 2-3 стіп. Вмонтований на сателіті апарат вистрілює мініятюрні звої фільмових платівок, а високолетні літаки виловлюють їх. Увесь цей процес, звичайно, строго засекречений.

Для прикладу варто згадати, що сателіти „Самос" випускалося здебільша так, що вони послідовно пролітали понад Совєтським Союзом і Китаєм, але їхні орбіти були постійні. Новий сателіт „Проєкт 720-А" можна в міру потреби переводити в іншу орбіту.

Останні знімки, зроблені цими розвідчими сателітами, передають із найбільшою точністю не лише летунські майдани з усіма літаками, що знаходяться на тих майданах, але й викривають засекречені інсталяції ракетної оборони. Вони фотографують у всіх деталях порти, кораблебудівельні доки, підводні човни та бойові кораблі. З ракетних викиднів, що їх большевики так старанно маскують, ці сателіти роблять найточніші знімки з усіми деталями профілів, устійнюваних на основі тіней, які від них падають.

Найцікавіше у цьому новому сателіті те, що, зуживши ввесь запас фільму і передавши його на землю, він за допомогою ретроракет повертає на землю в цілості дуже дороге фото - електронічне обладнання разом із камерою.

Починаючи від 1961 року, коли Головне Летунське Командування сповістило про існування „Самоса", зберігалось мовчанку, що в міжчасі заступлено його „Проєктом 720-А". З останніх вісток виходить, що від 1961 року американській розвідці докладно відомо про всі ракетотехнічні досягнення СССР. Тож перебірщена совєтська пропаґанда мала для ЗДА ту користь, що іноді наводила американських учених на слід, яким треба йти, щоб залишати Совєтський Союз позаду в тій чи іншій ділянці.

Однак, в американських фахових колах вважають, що сателітно-розвідчої системи СССР не слід легковажити. Протягом останніх п'яти років большевики випустили також коло 50 „науково - дослідних", а фактично розвідчих сателітів. Всі вони перелітають понад Америкою, і в Москві точно знають, що діється на американській території. Тож американські мілітарні коментатори твердять, що ніби жартівливу пропозицію Хрущова, звернену до покійного президента Кеннеді мовляв, „може б так ЗДА із СССР обмінювалися відомостями, зібраними за допомогою розвідчих сателітів" — треба трактувати не як жарт, а як поважну пересторогу.

Крім останньої переваги над СССР у формі „Проєкту 720-А", ЗДА мають ще й досконалі підслухові сателіти, т. зв. „Фаррет". Як пишуть фахівці, ці сателіти мають такі чуйні „електронічні вуха", що не лише перехоплюють совєтські радіокомунікаційні хвилі кожної довжини, але й рекордують розмови, ведені на совєтських ракетних викиднях.

Є також відомості, що найновіша система американських компюторів допомагає за короткий час розшифровувати ворожі секретні коди. Тож, теоретично міркуючи, вони вже перестали бути таємницею.

Змаг у ділянці розвідки, в яку заанґажовано з обох сторін всю потужність наукового світу, іде з щораз більшим напруженням.

Денис Квітковський

ДО УВАГИ ДЕЛЕГАТАМ НА IX КОНГРЕС

Треба привітати ініціятиву „Свободи", яка віддає свої сторінки для дискусії над проблемами, що повинні б бути предметом нарад — можливо й рішень — IX конвенції УККА в Ню Йорку. Я вже висловлював деякі критичні завваги щодо УККА і його політики взагалі в інших часописах. Тут хочу торкнутися ще деяких конкретних питань, над якими повинні застановитися наші законодавці. От вони:

Національний даток

Я був на конвенції УККА, на якій сл. п. Дмитро Галичин запропонував був створити Народний Фонд. Якщо не помиляюсь, метою цього Народного Фонду при УККА мало бути усунення або, принаймні, зменшення серії збірок і всяких пожертв, які перепроваджувалися різними українськими установами, організаціями тощо, створення єдиного Народного Фонду й розподіл цього фонду на потреби різних українських організацій.

Але що сталося? Число організацій, товариств, клюбів, комітетів, середовищ і т. д. немилосердно зросло, а Народний Фонд, хоч якимсь чудом і почав називати себе інституцією Національного Датку, перетворився не в національний даток, а в „департамент" збирання вкладок майже виключно на потреби УККА. Що гірше: Фонд Національного Датку вбив УККА. Перегляньте обіжники УККА та всякі звернення, і побачите що, якби не Національний Даток, то УККА не мав би про що писати в своїх обіжниках та зверненнях.

А вже найгірше лихо, що УККА з української національної інституції перетворюється поступово на чисто американську установу. Для УККА, засліпленого такими здобутками, як завмираючий Тиждень Поневолених Націй, вивішування прапорів і молитви у Конгресі, стають чимраз більш чужими справи й проблеми української політично - революційної боротьби за національно - державну свободу України. Скільки грошей з Національного Фонду віддано до ДЦ УНР, наприклад?

Тому мені видається, що IX конвенція УККА повинна дуже серйозно застановитися над проблемою Національного Фонду і взагалі над проблемою чи питанням дефініції „національний".

Децентралізація керівних органів УККА

Всюди, крім УККА, до керівних органів вибирають найкращих, найздібніших і найбільш відданих даній справі людей. Щоб стояти на чолі УККА або навіть щоб бути кваліфікованим на пост у дійсно керівних органах УККА, як, наприклад, Екзекутиві УККА, ви мусите бути мешканцем метрополії Ню Йорку або його близьких периферій. Арґумент: політика ЗДА рішається в Ню Йорку (а Вашингтон, мовляв, є дальшим „передмістям" Ню Йорку), і тому центр мусить бути в Ню Йорку. Вибрати на голову УККА або до його Екзекутиви когось, що мешкає в Белт Крік, Мишиґен, наприклад, — це і задалеко до центру і закоштовно, маючи на увазі, що такій людині треба оплачувати поїздки до Ню Йорку!

Але якщо американцям навіть не приходить на думку переносити Вашингтону до Ню Йорку, осідку Об'єднаних Націй; якщо поодинокі американські стейти уважають за відповідне мати свої столиці в маленьких містах, а не у великих метрополіях; якщо для них Президент мусить змінятися щонайменше раз на вісім років, і до того ж може він бути навіть католиком і походити з Масачусетсу чи Тексасу, то чому ми маємо обов'язково триматися Ню Йорку?

Двадцятип'ятилітня практика Українського Конґресового Комітету Америки доводить, що деякі далекі периферії й провінції діють краще й успішніше від центру. А це тільки тому, що там, на периферіях, часто працюють амбітніші, здібніші люди. Із звідомлень керівних органів УККА знаємо, що ані в Ню Йорку, ані у Вашингтоні ми не маємо добрих, серйозних зв'язків з відповідальними чинниками. Не маємо в обох тих великих містах зв'язку з американською пресою, з науковим світом тощо.

Тож чи не була б побажаною широка децентралізація УККА? Чи не було б корисно для справи обмежити реченець урядування виконних органі УККА? І, нарешті, чи не час вибирати людей на керівні пости на основі їх здібностей, кваліфікацій, а не на основі їх приналежности до якоїсь партії чи організації?

Пресове бюро

Ми мусимо мати постійне, добре зорганізоване Пресово - Інформаційне бюро у Вашингтоні, не в Ню Йорку. Збудувала українська громада пам'ятник Шевченкові в столиці ЗДА, — утримає вона там і бюро. Голова УККА не може бути таким „бюром на колесах".

Немає бюра, бо немає грошей, а чи подумав хтось, що немає грошей можливо якраз тому, що немає доброго, професійно побудованого бюра у Вашингтоні?! Наша громада добра, щедра, патріотична. Вона дасть гроші на всяке добре діло!

Я проповідую цю думку від 1949 року. Сьогодні вона не менш актуальна.

Леся Лисак

ІНШИЙ СВІТ

Люди, що приїхали сюди кільканадцять років тому і що їх звали тоді „діпістами", могли б написати прецікаву книжку про те, як вони мусіли звикати до нового, інакшого життя. Мусіли звикати до явищ і ситуацій, що часто були для них незрозумілими. На щастя, в багатьох випадках були це зміни на краще, і тому згодом, з перспективи років, ми стали згадувати їх з погідною усмішкою.

Коли б справді комусь прийшла охота написати таку книжку, то деякі її розділи видались би американському читачеві майже фантастичними. І колишньому „діпістові" варто було б опісля поговорити з американцем про цю книжку.

Уявім собі, що в цій книжці був би розділ про виказки, леґітимації та пашпорти, без яких мешканці передвоєнної і воєнної Европи не могли, а подекуди й не можуть обійтися.

— Не розумію, — сказав би американець, — навіщо всі ці документи? — Ви мусіли б довго пояснювати, що тоді це була конечність — і можливо подали б за приклад Совєтський Союз. Де-як-де, але там жаден громадянин і досі не може жити без пашпорта, такого, з печаткою... НКВД.

— „Ага, пашпорт, розумію! — вигукнув би американець. — Пашпорт потрібний громадянинові Совєтського Союзу на те, щоб він міг поїхати за кордон" — „Зовсім ні, — заперечили б ви, — бо ніхто з совєтських громадян — хіба тільки довірена особа — не може про це й мріяти".

Ясна річ, що таке ваше пояснення ще більше затемнило б справу пашпорта в СССР — і, щоб не нудити співбесідника, ви почали б говорити про іншу країну: про передвоєнну Польщу, де завжди було добре мати при собі „урядову леґітимацію", зокрема на випадок арештування як „підозрілого".

„Пождіть !— перебив би американець. — Якщо ви не поповнили ніякого злочину, то яким правом міг би вас поліцист арештувати?"

І знову ви мусіли б довго та терпеливо пояснювати, що тоді, в тих часах зовсім не треба було поповнювати ніякого злочину, щоб видатися поліції „подейжаним". Вистачило мати „гарасівку" при вишиваній сорочці або „мазепинку", або заспівати в прилюдному місці „Не пора" чи щось в тім роді... Або навіть піти до читальні „Просвіти"...

Ваша розповідь мусіла б, здається, бути досить довгою, але чи переконали б ви американця у „важливості" довідки за польських часів — сумнівно...

Тоді, щоб не втратити зовсім „арґументів", ви напевно почали б розказувати про часи німецької окупації — про те, що вийти у воєнні роки без „кенкарти" було дуже ризиковно. Можна було опинитися в кращому випадку на примусових роботах, в гіршому — у концтаборі... Тут, здається, ваш американський співбесідник вперше потакнув би головою, бо трохи „едукації" в цій ділянці дали йому телевізійні передачі. Такі з дуже недобрими ґестапівцями...

„І ви кажете, що, приїхавши сюди, вам було дивно, що ніхто не питає вас ні про які леґітимації, виказки і пашпорти?" — спитав би, мабуть, наприкінці ваш американець. — „Велл, мені дивно, що вам було дивно"...

Ви признали б йому рацію. Тепер уже вам зовсім не дивно, що можете навіть поїхати ось так з Америки до Канади без ніяких документів, заявивши на кордоні „під словом чести", що ви — натуралізований американський громадянин.

А ще, мабуть, трудніше було б повірити американцеві розділові книжки, затитулованому „Поліція", — повірити в те, що, приїхавши сюди, трудно було зразу звикнути до того, що поліції не треба боятись. Що, заблукавши в чужому місті, найкраще спитати поліциста про дорогу. І що він, чемно всміхнувшися, скаже вам куди йти, або й підпровадить вас сам...

Що коли у вас в хаті трапиться якийсь нещасливий випадок — найскоріша і найпевніша поміч прийде від поліції. Або коли ви забагато випили на Новий Рік, можете вступити на поліційну станицю на чашку чорної кави для витверезіння... Ні, всі ці речі „поліційного порядку" видавалися вам у перші місяці по приїзді неймовірними. Як так — не боятися поліції? Тож колись поліциста в гранатовому мундурі „польскєй поліції" треба було — для святого спокою — здалека оминати! А вже про НКВД чи німецьку поліцію — шкода й говорити! А тут всі чесні громадяни кажуть поліцистові „гелло"! — Словом, для колишнього „діпіста" це був справді „інший світ"!

А до якої міри інший — розказувала недавно одна знайома. Отже, під час її неприсутности злодії вкрали з її хати деякі речі. Прийшовши додому, вона з місця повідомила про це поліцію. За кілька хвилин хтось постукав у двері. Відчинила. Перед порогом стояли два шиковно вдягнені панове. Вони елеґантним рухом вийняли з кишені свої виказки і показали їх власниці хати. „Ми поліційні детективи з такого й такого відділу. Чи дозволите зайти в хату? Бо ви нас, здається, покликали".

Так, зовсім інший світ. Не громадянин з трепетом показує свою леґітимацію поліції, а поліція показує свою виказку громадянинові, просячи дозволу ввійти в хату.

Як думаєте — чи не прочитали б цього з вдоволенням усі ті бідолашні люди, що ще й досі мусять носити при собі пашпорт совєтського громадянина? Бо вони, здається, теж вірять в „інший світ"...

УКРАЇНСЬКИЙ СОЛОВЕЙКО

У селі Білому, поблизу Тернополя, проходило дитинство видатної співачки Соломії Крушельницької (1873-1952), яку назвали українським соловейком. Вона виступала у Львові, Варшаві, Петербурзі, співала в кращих оперових театрах Европи, Америки та Африки.

Тепер у цьому селі Київська студія почала накручувати фільм про видатну акторку. Сценарій написала Ганна Засєць. (З „Літературної України" 24 червня).

КОЛЕКТИВНІ БІЙКИ

— Дама!
— Валет!
— Туз!

Подібні вигуки можна почути щовечора під вікнами гуртожитку, розташованого в селищі Ровенківське ч. 12 Луганської області.

Але не лише карти, — — пише кореспондент „Молоді України" (часопис з 27 липня) В. Закурдаєв. — Мешканці деяких гуртожитків колективно полощуть горло оковитою, а потім влаштовують бійки — також колективні.

Лука Луців

ІВАН ФРАНКО — БОРЕЦЬ ЗА НАЦІОНАЛЬНУ І СОЦІЯЛЬНУ СПРАВЕДЛИВІСТЬ

(81)

Марія Білецька розповідає про любов І. Франка до її сестри Ольги Білинської, вчительки в селі Чишкові коло Олеська, з якою поет знався в 1883-1884 роках. Франко відвідував її в тому селі, приносячи їй книжки. В листі до О. Білинської Франко писав: „не знаю, яка сила тягне мене до Чишкова". Але такий стан тривав недовго. В червні 1884 р. в „Зорі" появився вірш І. Франка „Думка", передрукований у збірці „З вершин і низин" під назвою „Олі" із датою 1886 р.

Провідна думка цього вірша така сама, як у другій октаві вірша „Осторога":

Коли часом на вулиці побачу
Вдову убогу, сиротя мізерне,
Що к мені руку простяга жебрачу,
В німім благанні очі к мені зверне,

Тремтить в лахміттю, босе на морозі,
Слотою бите й гордуванням ситих, —
Вогнем на серце капають ті сльози,
Той жаль голодних, нищих і невкритих.

І думалось мені: Не довго, може,
Коли мене важка прийме могила,
І ти отак підеш на роздорожжя
О хліб просить, моя дружино мила!

І зжовкне, зв'яне те лице, що нині
Так любим сяйвом, щирістю яснів,
Погаснуть очі, що сміялись к мені,
Жура зв'ялить тебе, моя надіє!

І діти наші — ох, аж серце в'яне! —
Слотою биті, босі, у лахміттю
На сльози й горе непросвітно-тьм'яне,
Як сиротята, геть підуть по світу.

І тайком я, тремтячою рукою
Останній гріш їм ткну, й гадаю: Може,
Хтось змилуєсь колись і над тобою,
І сиротятам нашим допоможе.

(XV, A, 110-111)

Цей вірш пізніше поет назвав „Олі" і тоді ж поставив під ним дату: 1886 р., хоч був він написаний десь на початку 1884 р., а надрукований в червні того ж року. Очевидно, такий песимістичний вірш не міг заохотити панну О. Білинську одружитися з поетом, який не мав виглядів на те, щоб втримати родину, заробляючи мізерну платню за редаґування „Зорі". Пані М. Білецька пише в своїх споминах, що, мовляв, в душі її сестри Ольги Білинської (пізніше — Окпиш) — „змагалися особисті почування з голосом, що висував на перший плян добро сівача золотого зерна на рідній землі" (І. Франко у спогадах, ст. 156).

Пані Ольга заявила сестрі Марії два роки пізніше, що між нею і Франком „не було зірвання", що вони „розійшлися добровільно". М. Білецька гадає, що „був взаємний зворот листів і відтак їх спалення", але це не згідне з правдою, бо листи О. Білинської збереглися в архіві І. Франка, і „жадних слідів листів до неї нема" (І. Франко у спогадах, ст. 556).

Франко ще раз відвідав пані Ольгу Білинську в селі Добрівлянах коло Ходорова, де вона вчителювала в 1885 році. Після привітання „зійшла розмова на число дітей в клясі, на важку вчительську працю. Кожна тема обмежувалась питанням та короткою відповіддю. Нестриманий, безнадійний настрій запанував. По довшій мовчанці Франко вийшов із хати. Духовна рівновага не верталася... Лукава доля глузувала. Вона злорадно дивилася на холодну маску, що придавлювала ясне полум'я душі. Гордість, славна прикмета людської психіки, відіграла на тому місці злочинну ролю" (там же, 157).

Так пише М. Білецька про свою сестру в журналі „Назустріч" у 1937-му році. Ми вже згадували, що тут, крім гордости, відігравав ролю і той факт, що Франко в 1885-му році ще не був тим, яким став наприкінці 19-го віку та пізніше. Виходити за нього заміж, це означало бути героїнею того вірша, про який ми вище згадували („Думка").

М. Білецька мала „непохитну віру", що п'ятий вірш із Першого жмутка „Зів'ялого листя" під заголовком „Розійшлися ми случайно" — „змальовує останню зустріч Франка з Ольгою". Та ми приєднуємося до думки впорядників книжки „І. Франко у спогадах сучасників" О. Дея і Н. Корнієнка, які у „примітках" заперечують це твердження М. Білецької (ст. 557).

У згадуваному вже листі Франко писав А. Кримському, що він „познайомився був з двома українськими поетесами Климентією Попович і Юлією Шнайдер" і додавав, що „жадна з них не мала на нього тривкого впливу". Та зі спогадів цих поеток виходить, що Франко „почував до них більше, як приязнь" (В. Дорошенко, ЗНТШ, том 156, ст. 23).

Климентина Поповичівна (зам. Боярська) в 1884 році вислала до „Зорі" поезію, яку Франко надрукував і заохочував молоду авторку писати далі. Почалася переписка між новоспеченою поеткою і редактором Франком та зустрічі, між ними в селі Жовтанцях, де К. Поповичівна була вчителькою.

Відділ УККА у Філядельфії починає працю в справі збірки УНФонду

Вже від кількох років існує при Відділі УКК Фінансова Комісія, завданням якої плянувати збірку національного податку, підшукувати збірщиків, ділити цілий терен поміж збірщиків, подати їм докладні адреси громадян, пропагувати збірку в пресі та в радіо. Тому не дивно, що ця систематична праця дає добрі висліди: Філядельфія у збірці нац. податку вже від кількох років займає перше місце, збираючи пересічно понад десять тисяч дол. річно.

Частину праці переведено ще перед літніми феріями, відбуто окружну нараду з представниками округи, нараду з громадянством, наду зі збірщиками та видруковано понад 2.000 інформаційних летючок, частину з яких роздано під церквами, а решту залишено для роздачі збірщиками. Поширено між платниками кількасот примірників Конґресових Вістей, спеціяльно присвячених Філядельфії та започатковано збірку УНФонду.

Вакації проминули, і час братися до нової активної праці, бо досвід показує, що ми ще не доросли до того, щоб більшість громадян сама добровільно без принуки та без ходження від хати до хати зложила у належній висоті національний податок. Тому скликано засідання Фінасової Комісії 11-го вересня. Присутні: голова — інж. І Лисянський, референт УНФонду — Осип Петрович, касир Відділу УКК — інж Р Кравців та референт Конґресових Клюбів — д-р Ценко,

Вислухано звіту касира, з якого присутні довідались, що вже зібрано понад $2.500, коло $500, платники пересилали прямо до Централі, і тому ще дуже далеко до збірок з минулих років, тимбільше, що ц. р. припадає подвійна річниця — 25-ліття УКК та IX Конґрес УКК, та 15-ліття УНФонду, і з огляду на інфляцію потреби УКК та видатки зростають.

Інтенсивно вже збирали інж. Тищук, Кавшан, Куриляк та інші, однак збірщиків чимраз менше, бо це головно старші люди, і це дуже тяжкий обов'язок ходити від хати до хати та „випрошувати" мінімальний (бо лише 3 центи денно), нац. податок. Тому треба конечно шукати нових шляхів та метод на майбутнє, щоб зібрати потрібні фонди на важну працю УКК.

Понад 60 організацій об'єднані у Відділі УКК, однак заклик, щоб дали по двох збірщиків, залишився без відгуку, і тому треба просити проводи організацій, щоб: а) самі вплатили якнайскорше нац. податок та б) збирали нац. податок серед своїх членів. У майбутньому Конґресі організації повинні висилати делеґатів від скількости платників, а не від скількости своїх членів.

Мимо непригожих обставин закликати всіх жертвенних збірщиків, що вже попередніми роками переводили збірку, щоб негайно йшли в терен та збирали нац. податок. Про це повідомити громадянство через пресу та радіо.

З приємністю принято до відома, що ідея Конґресових Клюбів (вплачування до УНФонду від 25 дол. до 100 дол. річно) принялась гарно у Філядельфії, бо кількадесять громадян почали вплачувати більші суми, і тому вирішено вислати подяку тим платникам, заохотити їх, бути далі членами та влаштувати для них і майбутніх кандидатів спільний чайний вечір.

Ухвалено апелювати до громадян всіми можливими засобами, що б:

1) пересилали національний податок до канцелярії Відділу УКК в доміЗУДАКУ — 5020 Олд Йорк Ровд, Філядельфія 41 Па, бо велика кількість громадян вже мають чекові конта, або моні ордерами,

2) складали у збірних пунктах, банках, крамницях, організаціях, поданих у наших летючках,

3) не надуживати доброї волі збірщиків та не змушувати їх ходити по кілька разів,

4) апелювати до всіх свідомих громадян, а головно молодих професіналістів, що вже покінчили студії та зайняли різні становища в американських установах та мають гарні платні, що б включились в наше національне життя, у різних формах, а головно, щоб стали членами Конґресових Клюбів, вплачуючи нац. податок,

5) візвати всі наші організації, щоб негайно вплатили вкладку до УКК (5 дол. річно до Відділу) та до народного фонду, та щоб зголосили своїх делеґатів на Конґрес УКК.

Інж. Черник опрацював виказ платників за 15 років, що буде видрукований в коло 1.000 примірників і кожний платник одержить та буде мати перегляд, кількo наших громадян платить стало, а скільки взагалі не платить ... і це мабуть причиниться дещо до збільшення вплат на нац. податок.

М Ц.

ПОВІДОМЛЕННЯ

СТЕПАН ГАВРИШ

головний радний і обласний організатор УНСоюзу

візьме участь

у ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРАХ ОКРУГИ УНС БАЛТИМОРУ і ВАШИНҐТОНУ в НЕДІЛЮ, 25-го ВЕРЕСНЯ 1966 р.

а після зборів залишиться в Окрузі один тиждень для організаційної праці.

Організація Оборони Лемківщини

ВІДДІЛ 1-ий в НЮ ЙОРКУ

— влаштовує —

ЛЕМКІВСЬКУ ЗАБАВУ

в суботу, 1-го жовтня 1966 року

у великій залі

УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО ДОМУ

140-142 Друга Евню в Ню Йорку

Грає оркестра МРІЯ

Початок: год. 9:00 веч. Вступ $2.50

Увага! ДЖАМЕЙКА, РІЧМОНД ГИЛЛ, ФОРЕСТ ГИЛЛ, ФЛАШИНҐ, ГОЛЛІС!

ШКОЛА УКРАНОЗНАВСТВА в ДЖАМЕЙЦІ

РОЗПОЧИНАЄ НАВЧАННЯ

в суботу, 1-го жовтня 1966 року

о год. 10-ій рано

Батьки, які бажали би записати своїх дітей до першої, третьої, четвертої або шостої кляси, можуть телефонувати по інформації щодня після 6-ої год. веч. (OL 8-6648), або привести дітей в перший день науки до шкільного приміщення при 87-08, 148-ма вулиця в Джамейці.

ДИРЕКЦІЯ ШКОЛИ

СЬОМА САМОСТІЙНА

МАЛЯРСЬКА ВИСТАВКА

НАЙНОВІШИХ ПРАЦЬ

МАРІЇ ГАРАСОВСЬКОЇ-ДАЧИШИН

— відбудеться —

в ШИКАҐО ВІД 11-20 ЛИСТОПАДА 1966 Р.

в залях „САМОПОМОЧІ" над Банком, 2351 W. Chicago Avenue
ВИСТАВКУ відкриє поет д-р О. БАБІЙ, в п'ятницю, 11 листопада, в год. 8-ій веч.
ВІДВІДУВАТИ кожного дня від 11 р. — 11 веч.; у неділі від 9 рано — 11 веч.
Вступ вільний!

ТОВАРИСТВО УКРАЇНСЬКИХ ІНЖЕНЕРІВ АМЕРИКИ

ВІДДІЛИ:

НЮ ЙОРК, ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, БОФАЛО, БОСТОН, СИРАКЮЗИ

та запрошений ними

Карпатський Лещетарський Клюб

просить всіх своїх Членів та Українських Інженерів з Родинами і всю Студіюючу Молодь на

ОСІННЮ ТОВАРИСЬКУ ЗУСТРІЧ І РАВТ

що відбудеться

в суботу, і неділю 1-го і 2-го жовтня 1966 р.

на СОЮЗІВЦІ

ЗІ СЛІДУЮЧОЮ ПРОГРАМОЮ:

СУБОТА, 1-го ЖОВТНЯ 1966 р.
Цілий день реєстрація і тенісові змагання про першенство КЛК і чашу Я. Олесницького.
Год. 12:30 — Спільний обід і запізнання учасників.
Год. 3:30 — Пленарне засідання Головної Управи і Управ Відділів.
Год. 6 веч. — Коктейлі у „Веселці".
Год. 7 веч. — Спільна вечеря під час якої поет Євген Маланюк скаже слово про поетессу Ліну Костенко.
Год. 8:30 веч. — Весела Програма.
Конферансьє архітект Любомир Калинич. Учасники: Зоя Семенець (співачка Міннеаполіс), інж. Лев Яцкевич, інж. Александер Солтисик, архітект Любомир Калинич і Лев Майстренко.
Год. 10 веч. — Осінній Равт.

НЕДІЛЯ, 2-го ЖОВТНЯ 1966 р.
Год. 11 рано — Служби Божі.
Год. 12:30 по пол. — Прощальний спільний обід.
Дозвілля, роз'їзд.

Кімнати просимо замовляти безпосередньо

в УПРАВІ СОЮЗІВКИ — тел.: 914 626-5641

Реєстраційна оплата $3.00 від родини. Студенти не покривають коштів реєстрації

Степан Чорній доктором філософії

Степан Чорній — уродженець західніх областей України. Після закінчення Державного ліцею з українською мовою навчання у Львові в 1939 р. розпочав студії на українському відділі філологічного факультету Державного університету ім. І. Франка у Львові.

Восени 1940 р. був прозваний на службу до армії, яку відбував у Грузії.

Служба в армії та роки війни не дозволили закінчити університетських студій своєчасно, лише після закінчення війни С. Чорній повертається до Львова і, працюючи актором в Державному Драматичному Театрі ім. М. Заньковецької, продовжує студії на тому ж українському відділі філологічного факультету Львівського Державного університету ім. І. Франка, який успішно закінчує державним іспитом та захистом дипломної роботи в 1951 р.

З січня 1952 р. С. Чорній, крім театру, працює викладачем української мови та літератури в одній із середніх шкіл м. Львова.

Осінню 1957 р. С. Чорній з родиною (дружиною і двома дітьми) виїхав до Польщі і поселився у Вроцлаві, де працював викладачем російської мови в середній школі.

В 1960 р. родина Чорніїв еміґрує до ЗДА.

На вільній землі Вашингтона С. Чорній, працюючи на важкій фізичній роботі, вивчає англійську мову в Вейнському університеті в Дітройті, думаючи про дальші студії з ділянки славістики в американському університеті. Поряд із цим викладає українську мову та літературу на Вищих Курсах Українознавства в Дітройті.

В 1961 р. С. Чорній був запрошений викладати російську та польську мову в Сиракюзькому університеті.

В травні 1963 р., успішно закінчивши студії, здобув ступінь маґістра (М. А.) із славістики. Одначе С. Чорній на цьому не зупинився. Він від осени 1963 р. продовжує свої студії на гуманістичному відділі.

В липні 1965 р. С. Чорній був найменований на надзвичайного професора в Стейтовому Каледжі у Бракпорті, нюйоркського стейту. ній від 1962 р. до 1966 р. працював викладачем української мови, літератури і культури в школі українознавства ім. Лесі Українки в Сиракюзах. Після переїзду на нову працю С. Чорній з дружиною п. Олею, яка викладала історію і географію, приїжджали кожної суботи майже 100 миль до Сиракюз, щоб завершити навчальний рік у вище наведеній школі.

В жовтні 1965 р С. Чорній записується на зимовий семестр у.В.У. і працює над затвердженою темою докторської дисертації на тему „Карпенко Карий і театр". Під час літньої сесії, перебуваючи в У.В.У. С. Чорній, успішно здає ряд іспитів із ділянки славістики та з відмінним успіхом (магна кум лявде) складає докторський риґораз та обороняє дисертацію.

16-го серпнь ц. р. С. Чорній був промований на доктора філософії У.В.У. в Мюнхені.

Найкращі йому побажання у дальшому житті та праці.

М. Дубровський

З НАШИХ БУДНІВ

СТЕЖКАМИ КУЛЬТУРИ

— Бачу, ви далі вперто крокуєте стежками культури? — Такими словами я привітав молоду землячку-старшу пластунку, що стояла терпеливо в черзі за квитком на „Тіні забутих предків". Як відомо, цей кінофільм української совєтської продукції, що здобув собі світовий розголос, включено в 4-ий міжнародний фільмовий фестиваль, який недавно закінчився в Лінколн Центрі, у Ню Йорку.

— Га! — зідхнула молода землячка, — може цим разом щастя до мене всміхнеться, не відвернеться спиною, як це трапилось минулого тижня, коли я пробувала надаремне відстояти один квиточок на ґаля-прем'єру в новій Метрополітен опері...

— Як довго простояли в черзі?

— Недовго... тільки півтори доби. Трохи стояла, трохи сиділа, трохи лежала. Але зразу помітила, що справа безнадійна: всіх стоячих місць на ґалерії було двісті, а тут хвостище закрутилося таке, що кінця йому не видно! Алеж старша подруга, Леся Храплива, навчала бувало нас, юначок, що без надії треба сподіватись! Отже я сподівались і... відійшла без квитка.

— Так що не легко, — питаю, — ходити стежками культури?

— Нелегко, але в цьому є великий „фан", як кажуть американці. Та мене що інше поденервувало: мій веллебний дядько, що недавно приїхав з Арґентини. Походив трохи по давнтавні, посидів у парку, зустрів там кількох п'яних бомів та кількох бітників і тепер говорить, що в Америці немає жадної культури! А я порадила йому, щоб перейшовся трохи далі, от, під новий будинок Метрополітен опери, і на власні очі побачив, як молодь, студенти, днювали й ночували в черзі, щоб хоч бочком притиснутися на відкриття нового оперового сезону в Ню Йорку!.. Ви, може, бачили на телевізійній програмі, як це братство колядувало, забарикадоване рогачками,— з ліжками, матрацами, коцами, термосами?..

— Так, — кажу, — я бачив такі сцени і давнішими роками, бо живу недалечко старої Метрополітен опери, під котрою теж стояли довгі черги за квитками...

— Ну, то підіть і скажіть моєму дядькові, що в Америці є трохи культури.

Я ж порадив молодій землячці, щоб вона запізнала дядька з Арґентини також із здобутками української культури й мистецтва на цій вільній землі... Так, для прикладу, в цю суботу, 24-го вересня, відкривається в Ню Йорку наш мистецький сезон ювілейним концертом Українського хору „Кобзар" з Філядельфії, під диригентурою д-ра Антона Рудницького. Як соліст виступить молодий піяніст-віртуоз, Роман Рудницький, що мав недавно такі гарні успіхи в Україні. Думаю, під будинком Фешен Інституту не стоятиме така довга черга, як під Метрополітен оперою, проте, гадаю, варто забезпечити дядька квиточком заздалегідь у котрійсь із наших книгарень на долині міста.

Ікер

Успіхи Лесі Фінів

17-річна Леся Ірина Фінів дочка Томи Фініва, секретаря 350-го Відділу УНСоюзу в Стемфорді, Конн., з відзначенням закінчила цього року гайскул. Вона продовжує тепер студії модерних мов в Алегені коледжі в Пенсилвенії з наміром старатися про урядову посаду перекладачки. На студії в коледжі Леся одержала від компанії Питні-Бовс (виробляє поштові і бизнесові контрольні машини), в якій працює її батько, чотирирічну стипендію в загальній сумі 9.100 дол. За час науки в гай скулі Леся, завдяки своїй надзвичайній пильності і здібностям, добула ряд цінних нагород. Вона дійшла до фіналу у загально державному змаганні для відзначаючих учнів і належить до державного об'єднання найкращих учнів в Америці, вона була „Ученицею Року" в справах громадянства і поширювання науки, вона добула нагороду „державної виховної розбудови".

Леся Фінів була взірцевою ученицею в місцевій суботній школі українознавства, належала до церковно - народного хору, була учасницею стемфордської танцювальної групи, ніяка громадська імпреза в Стемфорді не відбулася, в якій Леся чинно не співпрацювала б. Сьогодні перший раз у житті, далеко від родинного дому, вона пробує на власних силах вдержатися серед незнаної їй спочатку збірноти молодих людей, відбути студії в коледжі і стати корисним членом суспільства, а передовсім стати взірцевою українкою. Бажаємо Лесі щастя і успіху в її змаганні до наміченого ідеалу.

И. Д.

Ще до 30-ліття З'їзду Організації Оборони Лемківщини

К „Свободі", ч. 170 з 14-го вересня в дописі про з'їзд лемків з приводу 30-ліття Організації Оборони Лемківщини, зайшли певні неточності, що відносяться до 2-го дня з'їзду в неділю 11-го вересня.

По Службі Божій зложено вінок під пам'ятником Івана Франка й слово про нього сказав п. Т. Вислоцький. Відкриваючи концертову програму, голова Організації п. Ю. Котляр сказав, що українська преса не присвячує належної уваги справі лемківщини, яка є не тільки справою лемків, але вона повинна бути справою всіх українців із всіх теренів України. Треба сказати, що деклямація п-ни Дарії Чайківської, вірша І. Б. Антонича була продеклямована дуже вдало і тому присутні привітали її такими буревійними оплесками.

Танкова група „Лиман" із Пассейку під керівництвом Романа Стеткевича, це колосальне досягнення, це вияв великої культури нашого народу. З таким виступом, ми могли б виступати перед найбільш вибагливою світовою публікою. Автор тих рядків і сказав, що тою нашою культурою, ми можемо вдарити по „бітніках", що несуть моральний розклад серед молоді.

Виступив ред. Петро Ямняк із привітом від Українських Журналістів Америки та Канади й побажав Організації Оборони Лемківщини дальшої успішної праці в обороні визволення з польської неволі вужчої батьківщини лемків — Лемківщини. Потім він прочитав свій фейлетон: „До складу й прикладу" — „із привітом лемкам на з'їзді" та вірш присвячений ред. Ю. Тарновичеві під наг. „На руїнах Лемківщини".

(п'як)

Посмертні згадки

ЮЛІЯ СТОРОНЯК, членка 310 Відділу УНСоюзу в Брукліні, Н. Й., померла в день своїх уродин в четвер 22-го вересня 1966 р. проживши 70 років. Похорон відбудеться в суботу 24-го вересня ц. р. о год. 9-ій ранку з пох. заведення Muscerelli Funeral Home при 60 вул. в Брукліні до церкви св. Розалії, а опісля на цвинтар Pinelawn Cemetery, L.I. Залишила в смутку чоловіка Івана та дітей Анну, Івана і Василя.

Вічна Їй Пам'ять!

Управа

Dr. ROMAN S. HOLIAT:
SHORT HISTORY OF THE UKRAINIAN FREE UNIVERSITY
Ціна: $1.00
SVOBODA, 83 Grand Street, JERSEY CITY, N. J.07303

З глибоким смутком ділимося з Родиною, Приятелями та Знайомими, що в суботу, дня 17-го вересня 1966 р. в Нюарку, Н. Дж. відійшов від нас у Вічність по короткій недузі, заосмотрений Найсвятішими Тайнами

бл. п.

ДАНИЛО МОТУЗ

Покійний народився в с. Базар, пов. Чортків. До ЗДА прибув у молодім віці. Членом УНС був довгі роки.
Похорон відбувся в середу, 21-го вересня 1966 року з церкви св. Івана Хрестителя на Evergreen Cemetery.

Горем прибиті:
ХРИСТИНА — дружина з родини ДУБАСІВ
МАРІЯ ЦАП — донька з родиною
ІВАН — син з родиною

Кромі квітів на свіжу могилу, Дружина складає 25.00 дол. на Наукове Т-во ім. Шевченка.

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що дня 14-го вересня 1966 р. несподівано упокоївся в Бозі, на 20 році життя, студент Каледжу Нотре Даме

бл. п.

ЯРОСЛАВ КОЛЯСА

Похорон відбувся дня 17-го вересня 1966 р. з церкви св. Константина у Міннеаполіс, на цвинтар Резурекшен у Сант Павль, Мінн.

Горем прибиті:
МИРОСЛАВА і ПЕТРО ТУЧАПЕЦЬ — родичі
ІРЕНА КОЛЯСА і А. ТУЧАПЕЦЬ — сестри
МАРІЯ ЯСЕЛЬСЬКА — бабця

ОТСИМ ПОВІДОМЛЯЄМО ПРИЯТЕЛІВ І ЗНАЙОМИХ, ЩО

МИЛОСЛАВА з ЯЦІВ-их
1-mo voto: ЯРЕМА
2-do voto: ГОЛОВІНСЬКА

ПОМЕРЛА В КРАКОВІ 22-го ЛИПНЯ 1966 РОКУ НА 79-му РОЦІ ЖИТТЯ.

Брат — Д-Р РОМАН Л. ЯЦІВ
РОДИНА В КРАЮ І НА ЕМІҐРАЦІЇ

Повідомляємо Рідних, Приятелів та Знайомих, що в сороковий день смерти

бл. п. Стефанії з Романюків ЖУК

в суботу, дня 1. жовтня 1966 р.

відправляться

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ:

о год. 7-ій рано в церкві СВ. ЮРА при 7-ій вулиці в Ню Йорку, та
о год. 9-ій рано в церкві ЧЕСНОГО ХРЕСТА при 37-09 31-ша Авеню в Асторії, Лонґ Айленд.

Муж СТЕФАН з Родиною

П О Д Я К А

З волі Всевишнього відійшла від нас у Вічність дня 23-го серпня 1966 року, наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА, БАБЦЯ й ПРАБАБЦЯ

бл. п. СТЕФАНІЯ з РОМАНЮКІВ ЖУК

Щиру подяку складаємо:

Високопреподобному Отцеві Василеві Головінському, парохові церкви Христа-Царя у Філядельфії за відправи Парастасу й Панахиди в похоронному заведенні та св. Літургії в Церкві та за зворушливі прощальні слова.

Високопреподобному Отцеві Володимирові Букові за похоронні відправи на цвинтарі в Факс Чейс.

Рідним, Приятелям і Знайомим за жертви на Служби Божі, квіти на домовину, усні та письмові слова співчуття та за щедрі пожертви на будову Церкви в Глен Спей, замість квітів.

Похоронному заведенню Насевича за незвичайно дбайливе полагодження всіх справ зв'язаних з похоронами й достойне переведення самих похоронів.

Нехай Господь Бог нагородить всіх, що прийшли нам з потіхою й поміччю в годині горя.

Муж СТЕФАН з Родиною

Замість квітів на свіжу могилу
сл. п. інж. ОРЕСТА СЕМЧИШИНА
складаємо 20 долярів
на Український Католицький Університет у Римі.

Глибокозасмученій Дружині і цілій Родині, висловлюємо наші найщиріші співчуття.

Юлія і Григорій ДМИТРИК
Клівленд, Огайо

Замість квітів на могилу
св. п. д-ра ЛЕОНІДА СОНЕВИЦЬКОГО
складаю пожертву на будинок Української Вільної Академії Наук
25.00 долярів.

Д-р Теодор ЦЮЦЮРА

Замість квітів на свіжу могилу
Дорогого нам Приятеля
сл. п. д-ра ПЕТРА ГАЙДУЧКА
складаємо 15.00 долярів
на Український Католицький Університет у Римі.

Марія, Івон ГОЛУБОВИЧІ
Ляріса, Дмитро ПЕНЦАКИ

Пластуни Німеччини таборують

Протягом кількох років Крайова Пластова Старшина в Німеччині влаштовує пластові табори у місцевості Гохлянд - Югендзідлюнг біля села Кенігсдорф у Баварських Альпах (близько 80 км від Мюнхена).

Місцевість надається ідеально на пластові таборування, бо вона суцільно лісиста. Частина лісу, в якому містяться табори, а яку КПС винаймає у місцевого власника - німця, має 6 гектарів в поверхні. З одного боку оплинає її досить великий потік, а з другого ріка Ізар і завдяки цьому можливості купелів для молоді необмежені.

На території табору є джерело води, яке повністю заспокоює потреби табору у питній воді.

Легко гористий, лісистий терен знаменито надається для пластових вправ, вироблювання пластових вмілостей. Повітря в таборі свіже, здорове.

Цього року від 26-го липня до 16-го серпня КПС Німеччини знов улаштувало пластові табори у Гохлянді. Табори, бо було їх рівночасно 4: табор новачок під командою пл. сен. Софії Кушнір, табор новаків під кмдою пл. сен. Івана Керестіля, табор юначок під командою ст. пл. Мотрі Мілянич, та табор юнаків під командою ст. пл. Ігоря Миська, який теж є командантом старших пластунів Німеччини. Командаткою ст. пластунок Німеччини є старша пл. Сяня Штайнер.

Всіх учасників таборів разом, не вчисляючи членів команди табору було понад 160, в тому числі 9 з Бельгії, 5 з Франції, 1 з Еспанії (попередно Венесуелі), а також з інших країв.

Духовниками табору були: о. митр. прот. П. Дубицький для пластунів православного і о. д-р І. Гриньох для пластунів католицького віровизнання.

Крім пластових виховників, які вели цілоденно виховну роботу із учасниками табору, у виховній праці допомагали лекціями пл. сен. проф. д-р Сократ Іваницький і пані Марія і д-р Кирило Митровичі.

Лікарську опіку в таборі сповняв пл. сен. д-р Михайло Костів.

Табори мали спільну адміністрацію, спільну кухню, і постачання, які спочивали у досвідчених і дбайливих руках пл. сен. інж. Григорія Комаринського.

Кошти улаштування табору КПС в Німеччині покрила із дотацій від нім. урядових властей, та допомоги від Пресв. Владики Платона, Крайової Пластової Старшини в Америці, та УМХС в Мюнхені.

Приходи із оплат батьків покрили тільки невеликий процент загалу видатків і КПС буде мусіла оглянутись за джерелом, з якого зможе покрити дефіцит.

Хоч всім, що трудилися для успіху цьогорічного пластового табору у Гохлянді належиться признання і сердечна подяка за їх жертвенну працю, то все ж таки окремо треба дякувати панству Ользі і доц. Дамянові Пеленським, які мають свої власні справи в Мюнхені, кожну вільну хвилину присвячували справам табору, а також кухареві табору (його прізвище ми, на жаль, не запам'ятали), який вже кілька років підряд сповняє ці обов'язки і знаменито кормить молодь.

Пластовий табор у Гохлянді сповняє щорічно велику і корисну роботу для української спільноти Німеччини.

Але він має великі, досі невикористані, потенціяльні можливості, і про це може прийдеться колись пізніше написати.

пл сен. Теодор Данилів

ТАРЗАН, ч. 5691, Тарзан має вбити буйвола!

ZATAR SNEERED AT THE APE-MAN. "YOU MUST PASS ONE MORE TEST BEFORE I WILL FIGHT YOU--"

"GO FREELY INTO THE JUNGLE-- BUT BRING BACK PROOF THAT YOU HAVE KILLED A BUFFALO!"

"YOUR NATIVE FRIENDS WILL BE HOSTAGES," THE KHAN ADDED QUIETLY. "I WILL SLAUGHTER THEM ALL IF YOU DO NOT RETURN!"

Зетар глузував із мавполюда. — Ви мусите перейти ще один тест, поки я буду з вами змагатися...

— Ідіть вільно в джунглі... Але принесіть назад доказ, що ви вбили буйвола

— Ваші приятелі залишаться, як закладники тут, — сказав спокійно хан. — Я скажу їх всіх повбивати, як ви не вернетеся!!